

Kornet som skulde males

et lakket så langt på året at det tok til å knipe med kakemjølet i Storheia. De skrapte og sopte det vesle sågrannet de hadde igjen i både kister og tiner, og dermed var det til å tenke på å fylle dem igjen.

— Skal vi ikke sveltefores, så er det jamen på tide at jeg rusler til kverna med kornet, sa Stor-Kvinten.

— Jaha, gryntet Gull, det er hverken for tidlig eller for seint det, snuppen min!

Stor-Kvinten slang kornsekken på ryggen og la avsted alt han var kar til. Det var en riktig varm solskinnsdag tidlig på høsten dette, derfor måtte han da også bli

både tørst og svett. Da han hadde fartet slik en stund, kom han borti et bergskar hvor et lite kildespring rant og rislet så vakkert fra ei sprunge i fjellet.

— Det var jamen et svinehell, så tørst jeg er, sa Stor-Kvinten og ga seg til å drikke av kildespringet. Men da han ble så passelig utørst, begynte kilden å jamre seg.

— I all verden hva er det du jamrer deg for da? spurte Stor-Kvinten.

— Å, jeg har så elendig et leie! Jeg renner ut i bare myrjøsset hvor jeg råtner og dør, og jeg som har drømt så vakkert om det store, frie havet. Kjære, snille deg, grav meg et nytt leie ned til elva, er du snill!

— Du kan grave leiet ditt sjøl, du — som om jeg ikke har annet å bestille! snøvlet Stor-Kvinten og dro sin vei.

Da han kom til kvernhuset, tømte han kornet opp i kverna, men da det kom til stykket vilde ikke kverna gå. Han både maste og raste, men like lite hjalp det, og til slutt ble han så harm og heit at han tok kornet med seg og ruslet heimover til Storheia igjen.

Det var ei tung bør, men etter som han hadde vært motig på tyngre saker før, så var han ikke kleinere karen no heller.

sens korn heller engang, skrek han. Så no blir vi pent nødt til å sveltefore oss likevel.

Brødknipa i Storheia ble større og større for hver dag som gikk, og da de siste kakebleiene gikk i trollene, ble de sittende der i nøden og vente på døden.

Da begynte Vesle-Kvinten å røre på seg.

— Nei, sa han, det lindrer ikke nøden å vente på døden, derfor gir jeg meg avsted med kornet. Enten blir det salt, eller så blir det galt — og verre enn galt kan det nå aldri bli! Så ruslet da Vesle-Kvinten avgårde. Det var en tung bær, men ettersom han hadde greid tyngre saker før, så var han ikke kleinere karen no heller. Men det var riktig en strålende solskinnsdag dette og, derfor ble han ordentlig tørst da han fikk se dette kildespringet som rislet og rant så vakkert fra sprungen i fjellet.

— Det var jamen et svinehell, så tørst som jeg er, sa han og ga seg til å drikke av kilden. Men da han ble så passelig utørst, begynte kilden å jamre seg.

— Hva i all verden er det du jamrer deg for da? spurte Vesle-Kvinten.

— Å, sa kilden, jeg har så usselt et leie. Jeg renner ut i bare myrjøsset hvor jeg råtner og dør, og jeg som

har drømt så vakkert om det store, frie havet. Kjære, snille deg, grav meg et nytt leie ned til elva, er du snill!

Det blir nok både stort og tungt arbeid det, tenkte Vesle-Kvinten, og liten tid hadde han og, men det var det samme det.

— Tvi flesk! sa han og spyttet i nevene. For sannelig var det synd at slikt godt vatn skulde dø i ung alder. Så laget han seg en dugelig hakke av eineren og ga seg til å velte et nytt leie som førte til elva. Da han var ferdig med det, sa kilden:

— Du er den første som har hørt min bønn, og nå kan du bare gå til kverna med kornet ditt, så skal jeg drive vasshjulet og steinen, jeg. Uten vatn blir det ingen kraft, uten kraft ingen mat, uten mat intet liv. Det må alle troll og mennesker vite som vil sitt eget beste. Og av sitt eget beste skal de også gi andre som trenger det, det ene henger i hop med det andre, ser du.

Ingenting er så sant som det en kilde kan få sagt, tenkte Vesle-Kvinten. Han takket for visdom og godt hjertelag, og så ruslet han til kverna med kornet.

Han hadde ikke før fått kornet i kverna før vatnet dreiv hjulet og hjulet dreiv steinen og steinen malte

kornet så mjølet føyk omkring ham. Da mjølet var ferdig og han fikk det i sekken, ruslet han heimover til Storheia, kvit som en baker over hele kroppen.

Da Stor-Kvinten fikk se denne kvite skikkelsen komme stavrende oppetter fjellet, flirte han og ropte:

— Jeg trur så sant du har vært på snøfonna jeg, gutt!

— Å nei, jeg har nok ikke det heller, sa Vesle-Kvinten og slengte sekken fra seg.

— Men åssen har du fått mjøl av kornet da?

— Jo, ser du, svarte Vesle-Kvinten og kravlet opp på en stor stein og klappet far sin på skulderen. Alle troll og mennesker som vil sitt eget beste må også gi av sitt eget beste til andre som trenger det — det ene henger i hop med det andre, ser du!

— Hau, hau. Hvor har du denne visdommen fra?

— Livets kilde, far min! Livets kilde!